

Привіт, любі друзі! Я хочу розповісти вам свою захоплюючу історію, про мої пригоди та незгоди, про моє, здавалося б, звичайнісіньке, але таке оповите різноманітною гамою кольорів життя.

Почну, напевно, з самого початку, з того, як я з'явився на світ. Це сталося одного сонячного, весняного ранку. Я був ще зовсім маленьким, навіть близько не схожим на справжній листочок. Я відчував як з кожним днем на зміну кольору приходять лагідні, ніби вкриті теплим сонячним промінням дні. Білосніжний пухкий сніг перетворювався в краплинки прозорої води, яка повільно падала вниз, а я з кожним днем відчував все більше нового. Я був не один. Як виявилось весь час разом зі мною росли мої брати і сестри. Ми були дуже схожі одні на одного зовні, але так сильно відрізнялись характером. У них зовсім не було друзів, а я обожнював спілкуватись із ластівками, вони тільки що повернулись із теплих країв і розповідали мені про життя там за межами парку. Як же я хотів на власні очі побачити цю красу, пізнати світ, облетіти всю планету, але я лише маленький зелений листочок. Минали дні, я ставав міцніше, вітер блукав по окраїнам міста і все частіше заглядав в парк. Я відчував, що день за днем мені стає важче триматись на гілці. Колір мого «вбрання» мінявся від зеленкуватого до помаранчево-червого.

В парк кожного дня заходили люди. Вони часто обговорювали щось, зовсім не зрозуміле для мене, але щодня я чув від них одну і ту ж фразу: «наступна осінь».

Якось, коли мої друзі-шпаки зібрались на гілці обговорювати, яким шляхом вирушати в теплі краї, я замріявся і не помітив як до мого дерева підійшли гуртом хлоп'ята

- Дивіться!- викрикнув один із них,- Тут зібралось ціле сімейство птахів!

- Не дарма я взяв свою рогатку!- мовив інший і оглянувся в пошуках каменів.

- А давайте пограємо з ними!Хто більше попаде, тому приз!

Птахи хутко затріпотіли крилами, гуртом відштовхнувшись від гілки і розлетілись хто куди. І в одну мить я відчув, як я повільно кружляючи в повітрі, падаю вниз.

«Що відбувається?» - подумав я. Вмить поруч з'явилися мої родичі, та коли я оглянувся, помітив поряд тисячі інших, таких ж як ми, листочків, але з інших дерев. Чому ж я не помічав їх раніше? Ось, красується на землі

величний, вдвічі більший за мене, лист клену, а поруч видніється височезна вічнозелена горда ялинка. Хто ж знав, що знизу парк ще красивіше?

Я не міг налюбуватись міріадам дерев, аж поки, мене щось не збило з ніг. Це щось було велике, волохате, і, здається я бачив це створіння поряд з людьми. Цей велетень обнюхав мене, підштовхнув своїм мокрим носом в траву і побіг далі. « Дивне створіння », -промайнуло у мене в думках, але в той момент я ще не знав, що на світі існують не тільки люди і птахи. Життя на землі виявилось набагато цікавішим.

Якось вночі, коли я вже засинав поблизу своєї домівки – тендітної, стрункої берези, я почув в кущах якесь копошіння. «Знову це пухнастий мокрий ніс?» - подумав я. Проте звуки були дивними, не схожими ні на які інші, котрі я чув до цього. Вмить з-за кущів виглянув маленький сірий комок, який на вигляд був втричі менший за пухнасте створіння, та і шерсті на ньому зовсім не було, лише горб, схожий на колючу ялинку, на якому були яблука.

- Привіт,- мовив незнайомец. Я здивовано оглянувся і мовчки спостерігав за ним. «Це він до мене?»,- подумав я. «Я гадав,лише птахи і люди вміють розмовляти».

- Ти тут вперше? Я бачу, що твоє дерево ще зовсім маленьке, ти певно погано знаєш місцевість і її жителів. Давай я тобі все розповім.

- Давай,- відповів я.

Мені було цікаво, що ще я не знаю? Я ж тут вже так давно. Але, як виявилось, в парку і за його межами є ще багато дерев та тварин, про які їжачок дізнався, коли подорожував. Ми день за днем говорили про все на світі. Він познайомив мене зі своїм сімейством.

Вечори ставали все холодніші, і ми з братами і сестрами збирались в кучку і грілись разом із їжаковою сім'єю. Я відчував, ніби з кожним днем сили все більше і більше покидають мене, моє вбрання почорніло, але їжачок запевнював, що наступної осені ми ще зустрінемося. Тієї ночі я міцно заснув, дивлячись як землю встелив густий пухнастий сніг.

Коли я розплющив очі, то побачив до болі знайому місцевість і відчув неймовірний прилив сил. Ось, я знову на гілці, в своєму яскраво-зеленому вбранні, згадую слова їжачка, і розумію, що я переродився. Я усвідомив, що як тільки наступить осінь, я знову зможу подорожувати парком разом із сімейством їжачим, зможу зустріти ще більше нових друзів і відкрити для

себе цей чарівний світ заново. З нетерпінням чекаю моменту, коли знову одягну помаранчеве вбрання і стану яскравим осіннім листочком.